

Ales a la Cultura 2023

Olot Cultura

Aquesta publicació recull els discursos pronunciats durant l'acte de lliurament del premi Ales a la Cultura 2023, atorgat a Antoni Mayans el dia 6 de maig al Teatre Principal d'Olot.

Edita:

 Ajuntament d'Olot
Cultura i Educació

© dels textos: els autors respectius
© de l'edició: Ajuntament d'Olot -
Àrea de Cultura i Educació

Fotografies interior: Zeba Produccions

Fotografia guardó: Roger Ortiga

Preàmbul

Tots els ciutadans i ciutadanes som agents culturals actius. Tots nosaltres, amb les nostres aportacions diverses, individuals o col·lectives, contribuïm a l'enriquiment del patrimoni cultural comú i fem indissociable la relació entre ciutat i cultura.

Des de la certesa de la responsabilitat compartida per tots i totes en el creixement de la nostra cultura ciutadana, ens cal el reconeixement a aquelles persones o entitats que s'hagin distingit especialment per la seva trajectòria, les seves actituds, els seus actes o altres mèrits en favor de la cultura local, amb el convenciment que ens calen referents i models en els quals emmirallar-nos, i als qui hem de retre un homenatge de gratitud.

Disposició

Per això, l'Ajuntament d'Olot, a través del seu Institut de Cultura, institueix els premis honorífics Ales a la Cultura.

Justificació

El nom del guardó Ales a la Cultura fa referència a l'ala que llueixen la bandera, l'escut de la ciutat i l'anagrama de l'Institut de Cultura, però donar ales a la cultura també simbolitza l'impuls que han aportat a la cultura de la ciutat aquelles persones que la reben.

Així mateix, les ales han estat sempre una expressió de la llibertat, de l'audàcia, de l'obertura, de l'espiritualitat, de la creativitat i de molts altres valors inherents al fet cultural.

Olot, febrer de 2003

L'alcalde d'Olot, Pep Berga, lliura la joia que simbolitza el guardó de les Ales a la Cultura a Antoni Mayans.

DISCURS A CÀRREC DE PEP BERGA, REGIDOR DE CULTURA I ALCALDE D'OLOT

Hola a tothom,

Em plau donar-vos la benvinguda a l'acte de lliurament del premi Ales a la Cultura 2023.

Totes les edicions de les Ales a la Cultura que s'han celebrat han estat especials per a la ciutat d'Olot. No en va l'objectiu d'aquest guardó és justament reconèixer una persona que hagi destacat per la seva contribució en l'àmbit de la cultura, entesa en la seva dimensió més comunitària i de servei a la ciutat.

A la sala veig diverses persones que en edicions anteriors heu estat reconegudes amb les Ales. Gràcies per ser aquí avui.

Permeteu-me, primer de tot, dedicar unes paraules de record a l'Isidre Charles, guardonat amb les Ales l'any 2005, que fa poques setmanes ens va deixar. Una persona culta i generosa. Que en pau descansi.

Enguany, l'Ajuntament d'Olot ha acordat lliurar les Ales a la Cultura a l'Antoni Mayans i Plujà. Arxiver, articulista, activista cultural, cinèfil, barcelonista, lector d'*El País* i moltes coses més.

L'aspecte del Teatre avala l'encert d'aquest homenatge. Som moltes les persones que estem d'acord amb el fet que en Toni mereix aquestes Ales. Quan es va conèixer el nomenament, tothom, tothom sense excepció, em comentava: "Quines Ales tan merescudes!"

Toni, ja ho veus. Tot i la discreció amb què sempre has actuat, t'hi sabíem.

No ets com l'actor que en acabar la funció rep l'ovació del públic, ets més aviat com el director de l'obra que, a l'hora dels aplaudiments, s'amaga, satisfet per la feina feta, a l'ombra dels focus.

En Toni sobretot sap moltes coses. En Toni té saber. En

aquest món, on gairebé tot pot comprar-se: l'èxit, el poder i tot tipus de béns materials; on no es pot comprar la salut, però es poden comprar les millors atencions mèdiques; i on no es pot comprar la justícia, però es pot comprar la millor defensa jurídica. Però hi ha una excepció que no es pot comprar amb diners: el saber, el coneixement. Ni tan sols un xec en blanc ens permetrà adquirir de cop allò que només pot ser el resultat de tota una vida d'esforç individual i d'una passió inesgotable. I la vida d'en Toni ha estat així: una recerca contínua del saber.

Tot seguit, la Margarita Casacuberta, en la glossa que us ha preparat, us descriurà la trajectòria d'en Toni Mayans. Els seus inicis, l'arxiver, l'escriptor, l'articulista, l'activista cultural...

Descobrireu que el seu activisme gairebé sempre ha estat discret i reservat, però constant i rigorós.

Hi ha una tasca molt més difícil que escriure un article, posem per cas al *Cartipàs*, un dels seus darrers projectes editorials. Més difícil que escriure un article és aconseguir que aquest arribi imprès a les nostres mans. Pensar quins temes seran d'interès local; quines persones seran les adequades per opinar-ne; estar connectat a la ciutat per observar, conèixer, proposar, i, després, una vegada acceptada la redacció, insistir per tal que te la lliurin a temps. Són centenars o milers els articles i llibres que han arribat impresos a les nostres mans gràcies a l'empenta d'en Toni.

A l'entrevista d'aquest mes a *El Plafó*, en Toni hi diu textualment: "No em considero escriptor, em sento més còmode fent la feina d'edició, tant de llibres com de revistes. M'agrada donar joc a la gent que sap escriure bé o té coses a dir."

Us en donaré un exemple. L'any 2002, l'Alexandre Cuéllar va escriure el tercer volum de la col·lecció "Nova Biblioteca Olotina". Porta per títol *Olotins a contrallum, vint-*

i-cinc retrats al vol, i l'Alexandre el començava així: “En encetar el segle XXI tenia el cap mancat d'idees i de projectes. Va ser l'amic Antoni Mayans qui em va suggerir escriure un recull de retrats de caràcter literari referit a personatges olotins o molt arrelats a Olot que jo hagués conegut en vida i que ja s'haguessin mort.”

Us he de dir que la majoria d'aquests vint-i-cinc retrats són formidables. Jo els he rellegit diverses vegades. I sí, d'acord, són mèrit d'en Cuéllar, però mai no s'haurien escrit sense la pensada d'en Toni.

Avui, com a regidor de Cultura, només em pertocaria fer l'obertura d'aquest acte, però no em puc estar de dir alguna cosa més.

Us vull parlar un moment del Toni de quan tenia vint anys.

Quan l'any 1975 mor el dictador en Toni té disset anys. L'any següent publica els seus primers articles d'opinió a *Olot Misió*. Fins a trenta-set articles, entre els anys 1976 i 1979, dedicats sobretot a temes polítics i culturals tan diversos com la Nova Cançó, el català a l'escola o el teatre.

Són anys de canvis. L'any 1999, l'historiador de l'art Narcís Selles, a la seva obra *Art, política i societat en la derogació del franquisme*, va investigar els moviments polítics, sindicals, cívics i culturals d'aquells anys a les comarques gironines com a motors del canvi polític que es va produir. A la introducció d'aquest treball, Selles assenjala el terreny social especialment fecund que presenten els períodes de transició.

En aquells anys es van assentar els fonaments del sistema cultural actual. Una part important de la societat es va oposar a un sistema caduc i repressor. Van ser anys de contracultura en el sentit que naixia una nova manera d'expressar-se oposada a la cultura oficial.

Per definició, les contracultures apleguen manifestacions culturals que es presenten com a alternativa a una cultura predominant que es vol deixar enrere. Són, per tant, in-

còmodes per al sistema establert. En són exemples molt coneguts el Romanticisme del segle XIX, la generació beat nord-americana dels anys cinquanta o el moviment punk dels anys setanta.

Però també hi ha exemples de contracultura menys coneguts, exemples locals o regionals, com el d'Olot o de les comarques gironines dels anys setanta i vuitanta.

Durant els anys de la transició del franquisme a la democràcia es van produir canvis accelerats que van afectar totes les estructures socials de la ciutat.

En Joan Capri, la Mary Sempere o en Manolo Escobar van ser substituïts pel Fòrum de Teatre o la Factoria de les Arts; *Olot Misión* i *La Garrotxa*, per *L'Olotí*, *La Comarca* o el *Gra de Fajol*; el Ball Pla i "la Moixina, paraje artístico nacional", per l'Assemblea d'Artistes de la Garrotxa.

En Toni Mayans va ser un dels protagonistes d'aquella transició a Olot. Avui no tinc ni el temps ni els coneixements per anomenar les persones més rellevants que el van acompanyar en aquell període transformador. Al final he optat per treure tots els noms propis d'aquest text de benvinguda. La meva intervenció no hauria estat rigorosa, i això, a en Toni, no li hauria agradat. En tot cas, moltes i molts dels protagonistes d'aquells anys avui sou aquí i recordeu, segur que amb un punt d'enyorança, el Toni de vint anys de *L'Olotí*, de *Gra de Fajol* o de *Vitrina*. Vaig acabant, i ho vull fer amb les mateixes paraules que sempre utilitzo en aquest acte, perquè penso que són vàlides per a totes les homenatjades i homenatjats amb les Ales a la Cultura.

Amb aquestes Ales, Toni, et volem dir sobretot dues coses:

Volem, en primer lloc, que sentis el nostre agraïment per tot el que en l'àmbit de la cultura has fet per a nosaltres i per a la ciutat.

I volem, en segon lloc, que t'animin a continuar volant i treballant pel món de la cultura, com sempre ho has fet.

En Toni és arxiver i, per tant, coneix com n'és, d'efímera, la memòria biològica. La memòria no escrita s'esvaeix amb el pas dels anys.

Per a la preparació d'aquest acte vaig demanar-li si tenia un currículum.

Em va enviar un extens document amb cinc-cents dotze entrades, sí, ho heu sentit bé, cinc-cents dotze, perfectament referenciades, titulat "Antoni Mayans, activitat pública 1976-2021". Aquest document està organitzat en onze seccions que inclouen:

- Llibres i opuscles
- Articles
- Conferències, ponències i comunicacions
- Vida associativa
- I fins a set seccions més

Toni, si m'ho permets, aquest cap de setmana afegeix al teu currículum una nova secció i una nova entrada: Secció dotzena - Guardons
Entrada 513: Antoni Mayans, Ales a la Cultura 2023

Enhorabona, Toni

GLOSSA A CÀRREC DE MARGARIDA CASACUBERTA

Elogi d'Antoni Mayans

Amb motiu de ser-li concedides les Ales de la Cultura de la Ciutat d'Olot
Olot, 6 de maig del 2023

Retrat coral amb Olot al fons

Recordo que, en els bons temps del Cineclub Olot, on vaig poder veure pel·lícules impactants com *Nosferatu*, d'F. W. Murnau, en versió original (muda) subtitulada en alemany i amb il·lustracions musicals de l'enyorat Joan Pineda; *Jonas qui aura 25 ans en l'an 2000*, d'Alain Tanner, o *Los motivos de Berta*, de José Luis Guerin, recordo, deia, que abans que el títol de la pel·lícula aparegués a la pantalla del Teatre, hi havia sempre uns moments de *suspense*. Durant una temporada, cada vegada que fallava una pel·lícula (la responsabilitat era sempre, no cal dir-ho, de la distribuïdora), apareixia indefectiblement *Pauline à la plage*, d'Éric Rohmer.

Aquesta anècdota, que ja no sé si és veritat o no, la tinc del tot lligada a la imatge d'en Toni Mayans, que no només va ser president del Cineclub Olot entre 1984 i 1986, sinó que és autor d'un article sobre *Le rayon vert* que em va acabar d'obrir les portes del món de Rohmer, un cineasta que ja no vaig abandonar i que em segueix acompanyant. Si tenim en compte, doncs, que la filmografia de Rohmer forma part indestriable de la meua particular educació "sentimental", ja podeu imaginar la importància que, per a mi, té en Toni i fins a quin punt és un goig glossar la seva figura en el merescut homenatge que li fa l'Ajuntament d'Olot atorgant-li les Ales de la Cultura.

Un goig i un repte, perquè em toca glossar la figura d'un dels més reconeguts glossadors de les persones que han obtingut aquest premi: Isidre Charles, el 2005; Josep Murlà, el 2011, i Pep Fargas (juntament amb Ricard Sargatal i Tena Busquets), el 2018; a més de glossar, al llarg de la seva trajectòria com a treballador de la cultura a casa nostra, les personalitats de Josep M. Melció, en Mel [1999], Jordi Pujiula [2000], Alexandre Cuéllar [2013] o Josefina Vidal [2018].

El currículum d'Antoni Mayans

L'activitat pública d'Antoni Mayans i Plujà (la Vall de Bianya, 1958) és ingent i d'una coherència absoluta. El seu currículum, que consta de més de vint pàgines, és impecable. Deixeu-me'n fer una mínima síntesi. Llicenciat en Història Contemporània per la Universitat de Barcelona el 1981, entre els anys 1987 i 2021 ha estat director de l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa. Prèviament havia treballat a la Secció de la Guerra Civil de l'Archivo Histórico Nacional de Salamanca en la classificació de la documentació de la Generalitat republicana dipositada en aquest centre. Va participar també en la redacció de l'inventari del fons, publicat el 1992, *Inventari de la documentació de la Generalitat de Catalunya al Archivo Histórico Nacional Sección Guerra Civil*, sota la direcció de M. Teresa Díaz de los Ríos, i, amb Àngels Bernal i Miquel Casademont, és autor de *La documentació catalana a Salamanca: l'estat de la qüestió* [2003]. Encara en l'àmbit de l'arxivística, és autor del llibre *Els arxius parroquials, municipals i notariais de la Garrotxa. Una aproximació* [1987], a partir de la Beca d'Investigació Ciutat d'Olot, que va obtenir l'any 1983. És responsable, juntament amb Xavier Puigvert, de l'edició del *Llibre de Privilegis d'Olot, 1315-1702*, publicada el 1995. Ha participat en diverses obres col·lectives de caràcter professional [entre les quals cal destacar *El fons de protocols de Catalunya. Estat actual i proposta de sistematització*, 2005] i ha estat membre del consell de redacció de la revista *Lligall. Revista Catalana d'Arxivística*, òrgan de l'Associació d'Arxivers de Catalunya [2009-2013]. Sense acabar de sortir d'aquest àmbit professional, cal destacar també l'*Inventari de l'Heremoteca local [1976-1996]*, publicat el 1997, i l'opuscle que, juntament amb Carme Simon, va dedicar al *Centenari de la Biblioteca Popular d'Olot, 1918-2018* [2018].

Va ser responsable de les Edicions Municipals d'Olot, en una etapa en la qual es va culminar l'edició de la monumental *Història d'Olot*, de Joaquim Danés i Torras, i es van iniciar diverses col·leccions, com la "Nova Biblioteca Olotina", dedicada a memòries i biografies. D'aquesta etapa, cal destacar la monografia que, juntament amb

Jordi Canal i Jordi Pujiula, va dedicar a *Joaquim Danés i Torras (1888-1960)* i que va publicar l'Editora de Batet (1989), i la confecció, juntament amb Xavier Puigvert, del *Catàleg (1979-2000) d'Edicions Municipals de l'Ajuntament d'Olot* (2000), però, sobretot, deixeu-me assenyalar la importància d'una col·lecció com la "Nova Biblioteca Olotina", destinada a treure a la llum la memòria de la ciutat des d'una mirada eminentment històrica. Així, la "Nova Biblioteca Olotina" (el nom de la col·lecció portava implícit l'homenatge i alhora la renovació de la col·lecció creada per Joan Casulà) recupera, en primer lloc, la figura de Joan Deu "republicà" [*Joan Deu i Ros, una biografia política*, de Joan Barnadas i Puigferrer,

2001]. A partir d'aquí, apareixen les memòries d'Antoni Planagumà, *La Guerra Civil a Olot: memòries des de l'exili* (2002); una *Guia de lectura de la història d'Olot*, de *Joaquim Danés i Torras*, curada per Antoni Mayans i Xavier Puigvert (2003); un recull de retrats literaris d'Alexandre Cuéllar i Bassols, *Olotins a contrallum: vint-i-cinc retrats al vol* (2003); la biografia de l'arquitecte *Josep Danés i Torras: una biografia professional*, per Joaquim M. Puigvert i Solà (2004); les memòries de Joaquim Danés i Llongarriu, *Del carrer de la Proa a l'examen d'estat. Memòries* (2004); les *Memòries*, de Gil Vidal i Forga (2005); les *Memòries d'un periodista català (1904-1940)*, de Jaume Gascón i Rodà (2006); la biografia d'Esteve Paluzie i Cantalozella:

passió per l'escola, la història i la llibertat, 1806-1873, de Miquel Puig i Reixach [2006]; la monografia dedicada Als vençuts, amb Sigrid Werning [2007]; la recuperació de la vida i l'obra de Carme Gotarde Camps (1892-1953), fotògrafa, amb Anna Bonfill i Quim Roca [2009], un dels primers saborosos fruits de la col·laboració estreta entre l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa i l'Arxiu d'Imatges d'Olot; el llibre de Jordi Pujiula sobre el seu pare, titulat Temps de consignes: Gabriel Pujiula, la vida d'un militant del POUM [2015], i el de Joan Barnadas sobre el seu rebesoncle, Evelí Barnadas Vila: "bon olotí i millor patrici" (1870-1950) [2016], a més de les memòries de Maria del Tura Roura Castañer, La meva història de la guerra, a Olot [2017], el dotzè i darrer número de la "Nova Biblioteca Olotina".

Si entrem en el terreny de la premsa, la trajectòria d'Antoni Mayans comença ja en temps del batxillerat a l'Institut Montsacopa, quan, el curs 1975-1976, a COU, es converteix en fundador i membre de la redacció de la revista *Relapse* [INB Montsacopa] [1976]. Permeteu-me, aquí, recórrer a les paraules d'un dels seus companys de curs implicat en el projecte de la revista i còmplice en tantes altres iniciatives culturals mayanians, Albert Rubirola:

"Recordo que vas dir *Relapse* i tothom va assentir. Ningú no sabia què volia dir, però tothom tenia clar que si en Toni havia dit *Relapse* havia de ser *Relapse*. «Vol dir ensopegar dues vegades amb la mateixa pedra, l'home és l'únic animal que ho fa», vas dir. «I la feina de les revistes, de les obres literàries, de la cultura... és intentar d'impedir-ho», vas continuar dient. I tots els membres del consell de redacció de la revista de COU A, gairebé tots escollits per tu, ens vam mirar i amb una col·lecció de cops de cap d'assentiment vam venir a dir: ho veieu com s'ha de dir *Relapse*?

D'aquesta revista, només en va sortir publicat un número. Recordo que hi havia una entrevista a un professor acabat d'arribar que es deia, i es diu [tot i que l'any passat el van operar d'urgència a cor obert], Juli Clavijo, que, aleshores, es postulava com a trotskista."

Una trajectòria que havia de continuar, el mateix any 1976, com a membre de la redacció del setmanari *Olot Misió* [1976-1979] i que continuaria amb la refundació del setmanari *L'Olotí*, el 1979, del qual va ser cap de redacció aquell mateix any amb Josep M. Bonet i Ramon Fortet, i, a partir del 1980 i fins al 1988, col·laborador assidu.

Mentrestant, va tenir temps de fer de cap de redacció, amb Joan Capdevila, del butlletí electoral *El Firalet d'Olot*, òrgan de la Candidatura Unitària d'Esquerres [1983], i de convertir-se en membre fundador i coordinador de la revista *Gra de Fajol* [1980-1985], del butlletí de la secció de cinema de la Fundació Pública Municipal Teatre Principal titulat *Inserts* [1985-1986], i, amb Gabriel Alcalde, fundador i coordinador de la revista *Vitrina*, la publicació del Museu Comarcal de la Garrotxa i de l'Arxiu Històric Comarcal d'Olot [1986-1999], a més de col·laborar regularment a la Revista de Girona [1981-2000], a la revista *Bateria d'Espectacles*, d'Olot [1988], al diari *El Punt* - Edició de la Garrotxa [1993], a *El Punt* de Girona [1994-1995], al setmanari *Doble Set*, d'Olot [1991-1992], a la revista *A 440 metres sobre el nivell del mar*, d'Olot [1995-2005], i a *Les Garrotxes*, de Cassà de la Selva [2008-2021]. A més, entre 1993 i 1998, va ser vicepresident del Patronat d'Estudis d'Històrics d'Olot i Comarca.

Comentari a banda mereix la fundació i la presidència de l'Ateneu d'Olot [1990-1996], un espai de debat intel·lectual aixoplugat per l'Orfeó Popular Olotí i, segons afirmava Jordi Pujiula en un article publicat a *El Punt* del 2 de febrer del 1996, on lamentava la notícia que l'Ateneu havia decidit plegar, "havia fet una notable tasca d'apropar el pensament actual a la ciutat amb una clara voluntat d'airejar una mica l'ideari local, somort, sovint resclosit...". En aquest cas, les conferències i les converses organitzades van comptar, a més d'olotins i olotines, amb els noms de Joan Barril, José Luis Guerin, Dolors Bramon, Modest Prats, Pere Portabella, Eulàlia Vintró, Pere Vilanova, Francisco Veiga, Gregorio Morán, Miguel Marías, Ernest Lluch, Vicent Partal, Josep Ramoneda, Carme-Laura Gil, Ramon Miravittles, Joaquim Nadal, Fernando Savater, Joan Subirats, Oriol Bohigas, Pepe Antich,

Joan B. Culla, Fabià Estapé, Víctor Mora, Josep M. Terricabras, Victòria Camps, Anna Cabré, Enric Satué, Víctor Erice o Vicente Molina Foix, per esmentar-ne només alguns. És també Albert Rubirola, cofundador de l'entitat i coorganitzador de les activitats, qui em recorda que el Manifest a través del qual es va donar a conèixer era escrit per en Toni, que tots els actes que es van fer, amb les degudes presentacions “que enviàvem per correu als socis”, eren escrites per en Toni i que els pòsters dels actes eren d'en Rafael Aranda.

Finalment, voldria destacar també la participació d'Antoni Mayans en la fundació i la coordinació d'*El Plafó: butlletí d'informació cultural d'Olot* (1997-2001) i, entre 2002 i 2005, amb Xavier Puigvert, fundador i coordinador d'*El Cartipàs d'El Plafó: suplement del butlletí d'informació cultural d'Olot*, i, a partir del 2005 i fins al 2021, d'*El Cartipàs, tout court*, també amb Xavier Puigvert, amb qui, entre 2004 i 2021, ha compartit la creació i la coordinació de la revista *Estudis Històrics de la Garrotxa*.

Al *Cartipàs*, Antoni Mayans hi ha publicat amb el seu nom —i també amb algun pseudònim— més d'un centenar d'articles sobre temes relacionats amb la vida de la comarca des d'una mirada històrica, respectuosa amb totes les memòries dipositades i custodiades a l'Arxiu, que l'arxiver, historiador, periodista, bon lector, humanista i, molt especialment, escriptor, que ens ha demostrat ser Antoni Mayans, ha maldat per fer presents a la ciutadania a través de tots els mitjans a l'abast, des d'articles escrits a exposicions de petit i de gran format (deixeu-me destacar, entre tantes altres, la magnífica exposició sobre *La família Jaume d'Olot. És la guerra!*, organitzada per l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa i el Museu de la Garrotxa Comarcal de la Garrotxa, 13 de març - 6 de juny del 2021, que va coordinar juntament amb Anna Bonfill), sempre en connivència amb les persones amb qui ha treballat. En aquest sentit, tal com ell mateix assenyala en l'entrevista que publica *El Plafó* d'aquest mes de maig, quan se li pregunta sobre “quines premisses” ha seguit per fer que l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa “fos una referència a la ciutat”, Antoni Mayans respon:

“Jo destacaria un equip humà cohesionat i amb una

forta vocació de servei públic, la bona sintonia entre les tres administracions implicades en la seva gestió —Ajuntament, Generalitat i Consell Comarcal— i la voluntat de ser un centre obert a tota la ciutadania. Una de les coses de les quals em sento més orgullós és haver aconseguit que no es veiés com un gueto per a erudits.”

D'altra banda, quan l'entrevistadora destaca la seva face-
ta d'escriptor, Mayans s'afanya a deixar clar el següent:

“No em considero escriptor. Els llibres i els articles que he escrit han estat una eina d'informació o de divulgació més que no pas textos amb vocació literària. Em sento més còmode fent la feina d'edició, tant de llibres com de revistes. M'agrada donar joc a la gent que sap escriure bé o té coses a dir.”

Me'n recordo...

He de dir, arribats en aquest punt, que no coincideixo en absolut amb en Toni quan diu que no es considera escriptor. Totes les persones que avui som aquí coneixem la proverbial prudència, humilitat i discreció d'Antoni Mayans, però també tots i totes sabem que ha fet de l'escriptura (la seva i la d'altri) no només la seva professió sinó la seva vida. Amb el que sí que estic del tot d'acord és que cal donar joc a la gent que sap escriure bé i que té coses a dir. Per això, en plantejar-me com me'n podia sortir, d'aquesta glossa, sense fer-m'hi mal, i, sobretot, sense fer mal a en Toni, vaig saber de seguida que la meva funció, aquí, era donar veu a les persones que han compartit un moment o altre del currículum cultural, professional i vital de l'Antoni Mayans. I els vaig demanar de fer servir un recurs que el mateix Toni va convertir en fil conductor d'una de les seccions per a mi més estimades d'*El Cartipàs*, els “Me'n recordo” de Joe Brainard i de Georges Perec. I aquest ha estat el resultat:

IMMA MERINO

Recordo que, fa cap a quaranta-cinc anys, vaig conèixer en Toni a les reunions de la revista *Olot Missión*. Una nit, sortint d'una reunió, vam fer el toc al Bar

Sport i vaig desitjar ser amiga seva. M'alegra que el desig es fes realitat i que hàgim mantingut l'amistat fins ara. També amb la Teresa. No importa que passem períodes de temps sense veure'ns: cada cop que ens retrobem, recuperem un món conegut on ens sentim a gust mentre parlem de cinema, de cançons, de futbol i de les coses de la vida. Em consta que, durant tots aquests anys, en Toni ha treballat a favor de la cultura donant ales a la ciutat d'Olot. I que ho ha fet amb rigor i precisió, però també amb un entusiasme amagat amb aquella discreció que forma part de la seva personalitat elegant. Quan hi penso se'm fa present que "aquells que més fan són els que menys ho diuen".

RAMON GIRONA

Com el títol d'una pel·lícula de Wim Wenders, *Paris-Texas*, per a mi en Toni també és un binomi: *Paris-Texas / Toni-Cinema*. El cinema ens va unir, al Cineclub Olot, i, poc després, vam viatjar, juntament amb la Teresa, a la Bretanya, on ens férem fotografies davant de gasolineres que tenien un cert aire *wenderià*, quan aquí la Campsa encara en tenia el monopoli.

ANNA BONFILL

Me'n recordo de la primera vegada que en Toni em va dir que estava molt content que treballéssim junts. Va ser al cafè de la Llibreria Laie, del carrer de Pau Claris, a Barcelona. L'havia començat a acompanyar en el seu ritual per les seves llibreries de capçalera i estàvem immersos en el projecte d'un nou arxiu comarcal per a la Garrotxa. Vaig notar com el cor em batejava diferent.

ROSA LLUCH

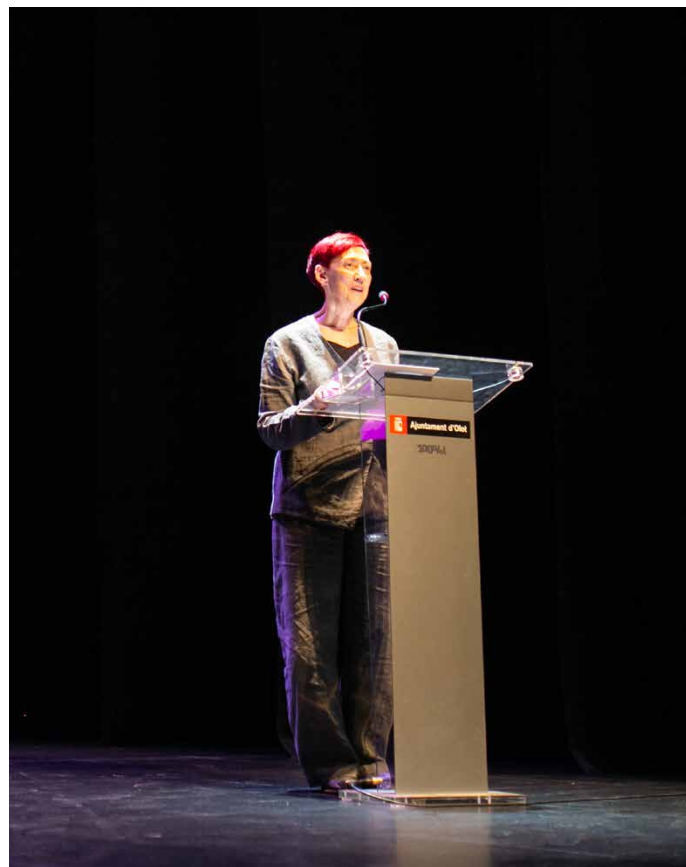
Me'n recordo de la cara d'en Toni, amb una tristesa barrejada amb il·lusió, quan em va proposar de formar part del Jurat de la Beca Ernest Lluch de Ciències Socials i Humanes. N'he après tant, d'en Toni, en aquelles reunions! D'història, de documentació, d'arxivística, de literatura, de tot! Gràcies, Toni.

SIGRID WERNING

Me'n recordo, i en Toni potser no, quan vas dir a en Joan Casellas: "Vols que et doni un cop de mà?" Llavors jo parlava una mica el català però no arribava a la "suficiència", ni de bon tros. Pensava i no pensava que era una agressió corporal, que exclouia immediatament. O sigui, no pensava ben bé res.

Fou l'inici d'una història, d'una relació d'intercanvi de llibres, presents, converses, activitats i projectes. Un dels punts culminats fou el regal del llibre *Família*, de la per a mi estimada Natalia Ginzburg, que també ho era per a tu, i estava exhaurit.

Un cop de mà entre molts que han sigut i continuaran.

ANNA PLANA

D'aquells anys compartits a Cultura, me'n recordo de l'oferta generosa dels teus savis consells, de les teves paraules justes que embolcallaven la recerca de les meves, dels aprenentatges intensius al teu costat i del suport incondicional més enllà de l'Arxiu, fins a esdevenir-se una bona amistat més enllà dels anys!

ANNA TORRENT

Me'n recordo dels silencis d'en Toni, enmig del guirigall a les reunions dels tècnics de Cultura, i dels nostres silencis quan en Toni obria la boca. La seva opinió sempre ha tingut un gran pes.

RICARD SARGATAL

Me'n recordo d'haver conegut en Toni i pensar des del primer moment que era un savi, i, poc després, haver-ho constatat del tot. Savi pels coneixements, però sobretot amb el seny amb què actua. Més endavant, compartint hores de feina, es va convertir en mestre. Mestre en rigor, en meticulositat, en olotisme, en progressisme, en criteri i en ús del temps. Mestre sempre des de l'exemple i el treball, mai des del discurs buit de contingut. Per cert, paraula clau: Brecht.

CARME SIMON

Pel que fa als records que tinc d'en Toni, en són molts i entranyables. La primera imatge que em ve al cap és del dia que el vaig conèixer, a Can Resplandis, ubicació provisional de la Biblioteca Municipal mentre es feien les obres a l'Hospici per instal·lar-hi el Museu Comarcal. Era un jovenet tímid i espigat, que venia de treballar de Salamanca, ordenant els famosos "papers" requisats a la Generalitat. Al cap d'una setmana d'estar junts treballant al petit despatx de Can Resplandis, cadascú amb les seves tasques (ell amb l'Arxiu Històric Municipal, jo catalogant l'antiga Biblioteca de l'Hospici) ja s'havien creat les complicitats que uneixen els amics. Jo en destaco potser la més important: el lliurepensament, l'anti-sectarisme.

MIQUEL CASADEMONT

Me'n recordo que la diafanitat de la seva lletra, que era un reflex de la seva manera de ser, em va impactar.

Me'n recordo que gràcies a ell vaig conèixer Amancio Prada, Savater, Aute i el Cafè Gijón de Madrid.

Me'n recordo d'estones al Cafè Novelty, a Salamanca, on en aquells anys en què Espanya s'obria i (suposadament) acceptava la diversitat, sentíem que connectàvem amb el millor d'esperits com Miguel de Unamuno, Gonzalo Torrente Ballester, Ana María Matute i tants d'altres que ens suscitaven respecte i admiració.

Me'n recordo de la fina i sempre respectuosa ironia que gastava amb les col·legues de l'Archivo (els nois érem una raresa) davant de situacions i de capteniments propis del particularisme castellà-espanyol, i també, cap al final, del patiment que li causava ser tan lluny de la Teresa.

Me'n recordo del neguit que li produïa la meva descurada conducció, de la santa paciència que va tenir amb mi per despertar-me els matins, per les esperes perquè acabés de menjar, de la bonhomia en passar-me per alt errors, de la seva condescendència amb les meves trivialitats i frivolitats...

RAFAEL ARANDA

Dos records em venen d'immediat a la memòria. El primer, els municipis que vaig conèixer amb motiu d'ajudar a mecanografiar, conjuntament amb la Montse, el treball sobre els arxius parroquials, municipals i notariais de la Garrotxa, als anys vuitanta, i el regal que en Toni em va fer com a agraïment: un llibre sobre l'arquitecte finlandès Alvar Aalto, que sempre ha estat una referència per a mi. El segon és el cartell que vaig dissenyar per anunciar totes les conferències i els debats de l'Ateneu d'Olot als anys noranta.

ALBERT RUBIROLA

En Toni és molt amic dels seus amics. Això és una sort per als seus amics, però també implica que els seus amics han passat un procés de selecció. Tots som selectius, però en Toni ho és més. Vull dir que ho és, almenys, més que jo. El consell de redacció de *Relapse* el va triar ell. Hi havia els seus amics. Els membres de l'Ateneu els va triar ell. Hi havia els seus amics. Faig aquest incís perquè si et mires la llista de convidats a l'Ateneu també hi ha els seus amics (Ernest Lluch, Jordi Pujiula, Josep Ramoneda...) o, si més no, hi ha la gent que admira. I si els admira és que els llegeix o ha vist totes les seves pel·lícules o ha llegit tot el que han escrit d'ells.

Dic això perquè m'agradaria destacar dues coses de l'Ateneu: la relació epistolar que en Toni (teòricament dels tres membres de l'Ateneu, que sí que dèiem el que ens semblava que havíem de dir, però la relació epistolar era d'ell: era ell qui escrivia) va mantenir amb els 200 socis (manifest, circulars amb el tema i el convidat, escrits "polítics" propis de l'Ateneu i escrits sobre cinema de Miguel Marías i altres, escrit de comiat...) i també amb els convidats. Unes cartes, pel que fa als socis, sistematitzades, puntuals, molt ben escrites. Ara que a les nostres bústies només hi ha publicitat de pizzes i ofertes de supermercats.

Pel que fa als convidats estic convençut que molts d'ells van venir a l'Ateneu atrets per aquestes cartes a les quals en Toni els mostrava la seva admiració a partir del coneixement de la seva obra. I la segona cosa que volia destacar és aquesta: el coneixement, la informació que en general en Toni té, i més encara sobre les persones que admira. Un dels plaers de l'Ateneu era el sopar que fèiem a l'Orfeó amb els convidats després de l'acte. Quedaven sorpresos que una persona que no coneixien de res sabés tant d'ells, del que havien escrit, de les polèmiques que havien mantingut, de la seva trajectòria professional... Molts d'ells deien: "És veritat, sí que ho vaig escriure, ja no ho recordava...". Aquest fet va ser especialment

emotiu amb Víctor Erice, una persona molt introvertida. També amb José Luis Guerín.

He tingut la sort de mantenir una relació epistolar amb en Toni quan feia la mili. I després de quaranta-cinc anys encara recordo les seves cartes.

PILAR FARRÉS

Escriure una frase sobre en Toni se'm fa difícil, i més si he de fer referència a la cultura. Em seria més fàcil parlar d'en Toni com un amic íntim que m'ha acompanyat tota la meua vida, una persona molt *carinyosa* i generosa. Escric, doncs, sobre el que, culturalment, m'ha aportat... Que és molt!

Quan viatjo, visitar les llibreries que em recomanava i, si escau, recollir un punt de llibre se'm fa tan imprescindible i il·lusionant com gaudir de les seves propostes musicals o cinematogràfiques.

Des de la ja remota visita a Salamanca, quan era a l'Arxiu, fins avui, sempre se m'ha fet evident el seu saber, interès i acció per tot el que fa referència a la cultura.

Moltes felicitats per aquest merescudíssim premi de les Ales de la Cultura.

ÀGATA LOSANTOS

Recordo com a través de les fotos antigues de l'Arxiu que vam documentar plegats en Toni em va convèncer de la veritat de la frase "A Olot costa d'entrar-hi, però, un cop hi ets, costa sortir-ne".

JOAN BOADAS

Discreció, rigor, mesura i saviesa. Les ales volaran més altes que mai.

JAUME BUSQUET

No soc d'Olot de tota la vida, sinó d'adopció i de cor. Més de quaranta anys rere la Rosa m'han fet estimar tots els paisatges que m'hi porten, a la Rosa. Vull dir que en Toni és un amic de gran, que em ve de la

Rosa, del seu món que m'he anat fent meu. Dissortadament, ara, als meus seixanta-set, m'adono que he sigut incapaç de conservar cap amistat d'infantesa, més enllà de germans i de cosins. Dic això per donar valor a aquesta amistat, la d'en Toni. Em semblen collonudes, i justes, aquestes Ales de la Cultura.

D'un dia que van venir a dinar a casa en Toni i la Teresa, me'n va sortir un intent poètic, de moment inèdit, que he inclòs en un llibre titulat *Xixanta*, perquè té seixanta poemes i perquè m'acostava perillosament aleshores a la seixantena:

20

GARGANTA

Cognom d'il·lustres olotins
d'una família
que et fascina, arxiver.

Un escriptor i polític.
Un botànic i farmacèutic.
Un historiador i teòleg.
Una dona que vetlla
pel patrimoni.
I el pare de tots ells,
un traductor i poeta,
estràbic
i malaltís.

Així que vens a casa
[avui un arròs de diumenge]
i, mentre faig anar els fogons,
et distreus amb els llibres de poemes
posats a la prestatgeria
en rigorós ordre alfabètic.

Entre el medieval
militar toledà
i el vallesà del temps en blanc,
entre aquests dos poetes
diversos en les hores i els espais,
el trobes a faltar,
el teu bard garrotxí.

Tants anys vivint en aquesta ciutat
i encara no la sé
contemplar en els seus diamants
més purs!

El medieval militar toledà és Garcilaso de la Vega i el vallesà del temps en blanc, Francesc Garriga Barata. He de dir que avui, gràcies a en Toni, entre aquests dos poetes, a la prestatgeria de casa, hi ha *Hores de col·legi*, *Arquimesa* i *Poesies de Josep Maria de Garganta*. Tots tres llibres per gentilesa d'en Toni.

Personalment, el que m'agrada més d'en Toni (a banda del seu rigor a fer les coses, de la seva manera de ser savi discretament en molts temes i de saber-los compartir sense rescloses) és la seva capacitat de fer-me sentir important, vull dir que, estant amb ell, tinc la sensació que tot el que ell té a dins (emocions, passions —el futbol també— en forma de pel·lícules, músiques, història olotina...) és també meu, que pot ser també dins meu, i que m'enriqueix. És d'aquelles persones que haurien d'estar subvencionades perquè són un bé comú. Evidentment, un món on la mitjana de bondat i de saviesa del personal en general fos la d'en Toni seria un món millor; de fet, seria un món bo. Desitjable totalment, malgrat que, l'evidència és l'evidència, molt llunyà, per no dir, a hores d'ara, inviable.

aBarçades!

ROSA VILANOVA

Me'n recordo que ara fa trenta anys, i arran del fet que els nostres fills Ferran i Jaume anaven a la mateixa classe, vam començar a fer-nos amics amb en Toni i la Teresa. Des de llavors fins ara hem tingut temps per saber que, quan ens trobem, junts o plegats, hi estem bé.

Veig en Toni com una persona amb una sensibilitat especial. Dic especial en el sentit que allò excessiu, sobreactuat per dir-ho d'alguna altra manera, no li plau. Penso que és un home de contenció. D'aque-

lles persones que els satisfà més haver callat que haver parlat massa. El veig com un hereu directe de la Il·lustració. Un home culte, amb una gran memòria. En definitiva, un humanista. Però, per damunt de tot, una excel·lent persona.

TOTO CAMPS

Fer un “Me’n recordo” com a exercici des de la distància temporal implica records, memòria, sentiments i emocions. No és el mateix quan al “Me’n recordo” hi afegeixes la distància, ja que t’adones que el fil passat-present es va afinant perquè no hi ha seguiment entre l’allà i l’aquí.

Crec que en Toni i jo ens vam conèixer (i parlar) treballant els estius a ca l’Espuña, fent-hi deu hores diàries; això és poc cultural. Després vendrà la universitat, coincidint en algunes assignatures i en els trajectes amb un Dyane 6; un estiu fent ruta per tots els museus de les comarques gironines (un estiu molt divertit: en aquest apartat, m’hi podria allargar). Acabada la universitat, ja ho contareu durant l’acte: de Salamanca a Olot, cinema, música, premsa, investigacions, revistes olotines, col·leccions, Ateneu, Arxiu, publicacions, història, *Cartipàs*... i el bàsquet i el Barça, i la família.

Supós que les Ales són un agraïment a la feina de molts anys que ha fet i fa amb rigor i excel·lència. En Toni, però, té Cultura Humana (crec que ha d’anar amb majúscules!): la discreció, la humilitat, la curiositat, el respecte, la persistència, la paciència, la generositat, l’ordre, la meticulositat, el bon tracte... i el treball econòmicament desinteressat, i segur que me’n deixo.

Rebo el *Cartipàs* des de principis del 2000, cada mes; això fou idea d’en Toni. Ell sempre m’ha fet arribar publicacions sobre Olot i la Garrotxa o de persones conegudes i m’ha convidat a fer petits escrits on la distància sempre ha tengut un pes. Cada mes, quan llegeixo *El Plafó* i el *Cartipàs*, Olot és més a prop de Mallorca; o no, però segueix el fil.

JOSEP M. MUÑOZ

Ara et queda molta feina per fer, Toni, molts articles per escriure (uns articles que mostrin, a qui encara no ho sap, com de bé escriu en Toni, encara que escriure el faci patir, com ens passa a tants). Amb la jubilació suposo que hi deu haver una certa inversió de prioritats, i que ara altres coses passaran a ocupar-lo. Però no em puc imaginar en Toni sense l’atenta lectura diària dels diaris, ni tampoc deixant de patir per si avui se’ns lesiona en Pedri o demà l’Ansu (i és que hi ha coses que no canvien mai, com el patiment del culer). Esperem, però, que en totes les altres coses la jubilació et sigui ben llarga i profitosa, Toni. Per molts anys, i moltes gràcies.

Estimat i admirat Toni, recordo el dia que em vas citar per proposar-me d’intervenir en aquest merescut home-natge. Vaig pensar que no estava a l’altura de l’encàrrec, cosa que vaig anar comprovant a mesura que m’anava endinsant en la trajectòria intel·lectual i en l’activitat pública d’aquest noi encara “tímid i espigat” i que, sense buscar mai cap protagonisme personal, ha tingut la convicció, el criteri i la força indispensables per tirar endavant tantes iniciatives professionals i personals que han contribuït a fer-nos ser, a cadascuna de les persones que som aquí, tal com som.

Per això vaig concloure que només em veia amb cor de parlar d’una persona com en Toni, que es caracteritza per la curiositat i la generositat intel·lectual, pel gust i la sensibilitat per la música, el cinema i la literatura, que col·lecciona punts de llibre i aplega llibres sobre John Ford i sobre llibreries —a més de visitar-les—, que ha estat al capdavant i al darrere del Cineclub, de l’Ateneu, de l’Arxiu i de la majoria de revistes i de suplementos que s’han publicat en una ciutat que, gràcies a ell i a gent com ell, ja no és ni tan somorta, ni tan resclosida, si convertia aquesta *laudatio* en un retrat coral, a múltiples veus.

Moltes gràcies a tothom i, sobretot, a tu, amic Toni.

DISCURS A CÀRREC D'ANTONI MAYANS

Bona tarda,

Gràcies a l'Ajuntament d'Olot i al seu l'alcalde, Pep Berga, per pensar en mi a l'hora de concedir les Ales a la Cultura d'aquest any. Gràcies, també, a en Ricard Sargatal i a l'equip de l'Àrea de Cultura per la cura i l'afecte amb què han preparat aquest acte. I gràcies a la Mita Casacuberta per la glossa i per la immediatesa i l'entusiasme amb què va acceptar la proposta de fer-la.

La veritat és que em fa il·lusió rebre aquesta distinció, potser perquè, com a tècnic de Cultura, vaig tenir l'ocasió de viure la gestació del premi quan en Pep Fargas era regidor, i conec i subscric la filosofia que hi ha al seu darrere. Més tard, he tingut l'honor —i la responsabilitat— de fer la glossa d'alguns dels premiats. Però, sobretot, em fa il·lusió rebre aquestes Ales acompanyat per moltes de les persones amb les quals he compartit projectes i vivències al llarg de quaranta-cinc anys de participació en la vida col·lectiva de la ciutat.

En Pep i la Mita ja han parlat d'alguns d'aquests projectes. A mi m'agradaria dedicar aquests minuts a recordar, a manera de reconeixement, algunes de les persones que em van despertar o inculcar aquestes inquietuds des de l'adolescència.

I voldria evocar, en primer lloc, la presència callada del meu pare mirant pel·lícules clàssiques o partits de futbol en blanc i negre a la televisió, llegint el diari cada dia, resolent *crucigrames*, consultant diccionaris i anuaris o fent llistes. A mesura que em faig gran, cada cop estic més convençut que aquestes escenes domèstiques han influït en la meva aportació pública molt més del que em pensava.

Però l'element decisiu de la meva educació ciutadana local va ser el setmanari *Olot Misión*. El vaig començar a llegir de molt jove —devia tenir catorze anys—, perquè a casa compràvem la revista cada setmana. El seus redactors i col·laboradors, que de vegades responien a

noms tan enigmàtics com Caius, Icus, Maik o Patllari, per a mi eren uns referents que aleshores veia inaccessibles. No em podia imaginar que al cap de tres anys en Josep Maria Bonet, en Mia, em proposaria entrar a la redacció del setmanari. Li haig d'agrair la confiança que em va fer: pocs mesos després em demanava que escrivís l'editorial sobre l'amnistia per al número de Nadal del 1976.

Olot Misión em va despertar el cuc per fer revistes i em va fer venir ganes de ser periodista. De revistes n'he fet unes quantes al llarg d'aquest temps, i n'estic prou satisfet. Per ser periodista, en canvi, tenia un "petit" problema: jo no volia ser periodista d'un diari qualsevol; jo volia ser periodista d'*El País*, el diari que lleigeixo des de fa quaranta anys i que m'ha donat tantes satisfaccions i alguns disgustos. No vaig tenir prou coratge per intentar-ho.

Però tant se val, perquè, en el fons, dec molt més a *Olot Misión* com a lector que no pas com a redactor. La lectura del número extraordinari de les Festes del Tura del 1972, dedicat a la figura del doctor Joaquim Danés i Torras, va ser per a mi una autèntica revelació. Després, la revista va recuperar altres noms, com Josep Maria Dou, Gil Vidal, Ramon Pla i Coral o els germans Joan i Miquel de Garganta. Així, vaig descobrir una època que desconeixia totalment, la Segona República, i que se'm presentava lluminosa, plena de civilitat i de cultura. Ara sé que aquell període també té ombres, però això no és un article acadèmic, sinó que vol ser un discurs de reconeixement. I en aquella recuperació de la memòria històrica els homes d'*Olot Misión*, i especialment en Jordi Pujiula, van tenir-hi un paper fonamental: van ser un pont entre generacions. Em considero, doncs, un fill d'*Olot Misión*. Amb el temps, no sempre he coincidit amb les posicions polítiques o ciutadanes dels redactors, col·laboradors i "companys de viatge" —com es deia en aquella època— del setmanari, però aquesta generació sempre tindrà el meu respecte i la meva gratitud.

Vull pensar que una bona part de la meva contribució pública des de l'àmbit institucional ha estat mantenir,

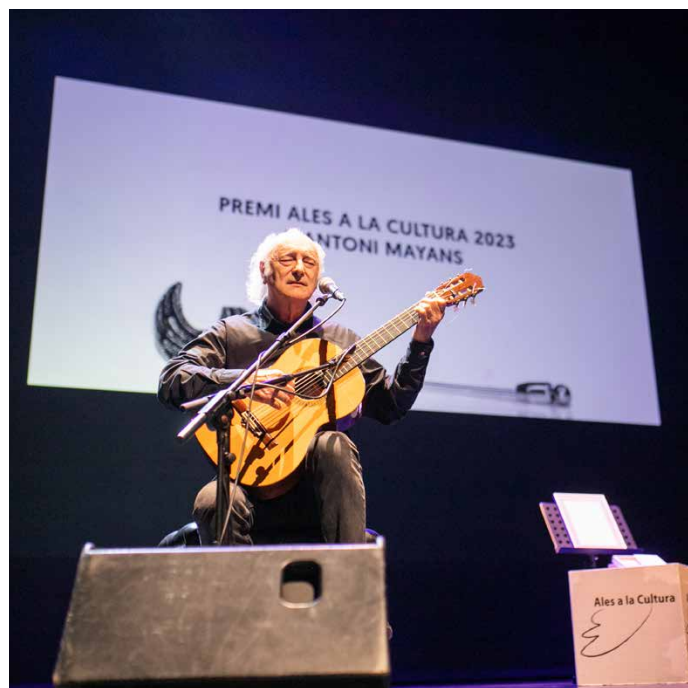
reforçar i ampliar el coneixement i la memòria d'aquestes dues generacions i transmetre els seus valors a les generacions posteriors: ser una baula més en la transmissió d'aquest llegat, d'aquesta genealogia ciutadana en la qual em reconec. He tingut la sort de disposar de tres altaveus privilegiats per fer-ho: les Edicions Municipals, l'Arxiu i el butlletí *El Cartipàs*. Com a instruments públics que són, he procurat utilitzar-los amb rigor, exigència i responsabilitat, però també amb compromís i ambició. Agraïxo la llibertat que m'han donat els successius regidors de Cultura i la bona disposició dels meus companys de l'Arxiu. Ho he dit més d'una vegada i ho repeteixo ara: he compartit treball amb un equip extraordinari.

Fa un moment he fet servir la paraula *ambició*. És una actitud que vull reivindicar; si més no, jo l'he tingut present a l'hora d'encarar la meva participació en la vida associativa de la ciutat. Olot és una ciutat mitjana amb les limitacions pròpies d'aquest tipus de localitats, però, de vegades, podem actuar com si no les tingués, aquestes limitacions. Si consideràvem que Víctor Erice era el

director més reflexiu, per què no intentar portar-lo a l'Ateneu per celebrar el centenari del cinema? Si crèiem que Miguel Marías era el crític més estimulante, per què no provar de demanar-li una col·laboració regular per a *Inserts*, la revista del Cineclub? Com ha dit alguna vegada el músic que intervindrà a continuació: "No hay como soñar bien las cosas, convencidos de que, si se sueñan bien, acaban por convertir los sueños en realidad." I sí, de vegades aquestes coses passen. D'aquí a uns moments, per exemple.

Ho explico evocant una altra escena familiar. Un dia de l'any 1979, o potser ja era el 1980, va aparèixer a casa el disc *Canciones de amor y celda*. I dic que va aparèixer perquè els germans no acabem de recordar qui de nosaltres el va comprar. Molt probablement vaig ser jo. Sigui com sigui, va ser el primer disc d'Amancio Prada que vaig escoltar. Des d'aleshores, Amancio Prada és un dels meus músics de capçalera i les seves cançons ens han acompanyat a la Teresa i a mi tota la vida. Per això li agraïxo profundament que hagi volgut ser aquí aquest vespre per fer-me aquesta "carícia musical", com ell mateix ha definit la seva intervenció en aquest acte. És un privilegi. Gràcies a tots els qui ho han fet possible. I gràcies a tots vosaltres per l'assistència, l'atenció i l'estima.

A photograph of a man with glasses and a blue jacket speaking at a clear acrylic podium. The podium features the logo of Ajuntament d'Olot and the text '100%ot'. Behind him is a large screen displaying the text 'ALES A LA CULTURA 2023' and 'A ANTONI MAYANS'. The scene is lit with stage lights, and the background is dark.

ALES A LA CULTURA 2023
A ANTONI MAYANS

Ajuntament d'Olot

100%ot

